

רית: "אין פה מקום לשני עמים, הדרך היחידה זו ארץ ישראל השלמה. אין דרך אחרת."
 רביסרן חובש כיפה מסביר למצלמה, כי "אנחנו הישראלים, שייכים למקום על פני צו הבריאה", ושוב התיקווה, בצלילים חזקים, וחילים ישראלים דוחפים אורחים ערביים באלות.
 ואז טקס של בית"ר על כל סממניו הפא-שיסטיים, וברקע מהדהד קולו של הקריין, המצטט מדברי ז'בוטינסקי על רקע הקריינות, הדברים האלה נשמעים בלתי נסבלים ממש, הופכים את העם היהודי כולו לנאצי.

אחר כך מוקרן על המסך סיפורו של יער קנדה, כשמעטר אותו טקסט של עמוס קינן, המספר על שלושת הכפרים הערביים שהיו במקום ושנמחקו כדי ל"בנות את הפארק הקיים כיום במקום. נשים ערביות מספרות על קצינים ישראליים, שנכנסו לכפרים ועשו מעשי-סדום בנערים ואנסו ילדות. זקנה אחת מספרת איך הרסו את הכפרים על-ידי דינמיט, ואיך לא נתנו לתושבים להוציא דבר מה בתים.
 אחרת מספרת כיצד הישראלים אנסו את הילדות ואיך הרגו את הגברים. עוד אחת מספרת כיצד הרגו הישראלים תו-

פאריד בוגאדיר, מבקר הקולנוע התוניסי של ז'אן אפריק, והרוח החיה מאחרי פסטיבל הסרטים הערבי בקרתגו. הי נחה את הטקס. הוא הציג את ואנסה רדני רייב כידידה גדולה של העם הפלסטיני וכי אישיות בלתי-רצויה בישראל, והעביר לה את רשות-הדיבור.
 הגברת פתחה בכך, כי היא גאה להציג את סירטה ביחד עם שני הבימאים הישראליים, עמוס גיתאי ודני וקסמן. היא דיברה על סיבלו של העם הפלסטיני. אחר-כך התחילו להקרין את הסרט. במהלך הסרט רשמתי את התרשמותי. הסרט מתחיל בניגנת התיקווה. מעולם

השוא גרי הילי, שטען כי הוא עומד בראש אירגונה של ואנסה רדגרייב, המופנה נגד האימפריאליזם, וטען שכתבת העולם הזה סוכנת המוסד.

יהודים. המצלמה עוברת מעל לראשו וי מחעכת במשך זמן ממושך על דיגלון של הפדרציה היהודית של דרום-אפריקה. הרמזים שקופים, ברורים, הכל שחור-לבן. היהודים הם פאשיסטיים-נאציים, הר ערבים הם חפים-ממשע, גנולים, אומללים. אין דבר באמצע, אין זכר לתנועות הש-מאל הישראלית, למחנה-השלום בישראל. אין אף קדוש אחד: כולם חוטאים, רוצחים, פאשיסטים, גזלנים.

מתיהו דרובלס, איש הליכוד במחלקת ההתיישבות, מוסר מידע על מיספר ההת-נחלויות. "האנשים האלה", אני אומרת לדני ויענקלה, "יאכלו את כובעיהם, כשיבינו לאיזה צרכים השתמשו בהם ובאיזה סרט הם מככבים".

הנה מנגון השיר שתי גדות לירדן ועל המירקע רואים בדיקת-נשק ראוותנית, בי אחת ההתנחלויות בגדה. דרובלס אומר, כי הביטחון עולה חמישה מיליון דולר ביום. הוא מסביר כי לביטחון אין מחיר, וכי יישוב מישפחה ביהודה ושומרון עולה כחמישים אלף דולר.

המצלמה עוברת למסיבה של הבונדס בארצות-הברית. המנחה מנסה לשכנע את הנוכחים לתרום עוד ועוד כסף לישראל, והמצלמה מראה לאן הולך הכסף. לנשק, להתנחלויות.

העוצמה היהודית היא בכסף — אומר הסרט בלי מילים. ושוב התיקווה, ושוב דגל ישראל, ושוב חיילים, ושוב מובילי-טנקים ושוב כוח, עוצמה, כסף, נשק, בי-כמויות בלתי-מוגבלות.
 המצלמה עוברת להרצליה-פיתוח ולכפר-

פריק אשכנזי, כתב העתון הצרפתי ליבראסיון, ומשמאלה מפיק חמסיין, יעקב ליפשיץ. ברקע ממושקף ובעל שיער שחור, העיתונאי העיראקי עומר יאסין ראק, שטיקר את הפסטיבל עבור עיתונו.

יש' נואמת כתבת העולם הזה נואמת במסיבת העיתונאים, שהתקיימה למחרת הקרנת סרטה של רדגרייב, ושעה קלה אחרי סצנת-החבטות. מימינה:

הקריין אומר: "כל מי שמפריע הוא שחור, ומי שאמונתו שונה מאמונתו של העם היהודי הוא שחור." הקריין ממשיך לדבר על הברול הקדוש, על הנשק שיש להעריץ.

דברים אלה, על רקע הטקס הבית"רי בי תל-חי, מעוררים פלצות. ואז מופיע על המירקע רענן וייץ, ראש מחלקת ההתיישבות בסוכנות, המדבר על יהוד הגליל, על עשרות מיצפורים. יהודי אחר מדבר על איכלוס יהודה ושומרון בי-

שבים בתוך מיטותיהם. עדות נוספת של עוד זקנה: הישראלים הכניסו שתי נשים לבית ופוצצו אותן.
 את העדויות האלה מלווים מנגינת התיקווה, טירטור הליקופטר, צילומים של גידרות-חיל ודגל ישראל המתנופף ברוח. אחר כך מוצגת תנופת בנייה של שכונות חדשות מסביב לירושלים: מנגוף עובר בקדחתנות. שוב הטנקים וטירטור ההליר-קופטרים, מובילי-הטנקים דגל ישראל. ברקע נשמע קולו של איש האומר בעב-

לא שמעתי גירסה כזאת להתיקווה. זוהי גירסה ואגרנית, ההולכת ונעשית חזקה מרגע לרגע, וגורמת לך פיק-ביכיים רי-סחד.

תוך כדי השמעת המוסיקה, ככל שהיא גוברת, גדל גם דגל המדינה והופך למשהו עצום וחזק. או נשמעת שירת אל יבנה הגליל ומישהו באחת ההתנחלויות מסביר, "שאנחנו המתנחלים נבנה את הארץ". השלט מראה על התנחלות תיאל של ער-לים חדשים מרוסיה.

הישראלים מימין לשמאל: סרג' אנקרי, איש-הקולנוע שבחר בסרטים הישראליים שהוצגו בפסטיבל, מפיק חמסיין, יעקב ליפשיץ, שרית ישי ובימאי חמסיין, דני וקסמן, מתייעצים לפני תחילת מסיבת-העיתונאים. וקסמן דיבר בעברית, סרג' אנקרי תירגם את דבריו לצרפתית. עמוס גיתאי, שהשתתף גם הוא במסיבת-העיתונאים, אחרי התקרית, דיבר אנגלית, ודבריו תורגמו לצרפתית.

הערבים מימין לשמאל: העיתונאי התוניסי מחמוד בוגאדיר, במאי הקולנוע הסורי אבו-עומר, לידי סריגאנו, מארגנת הפסטיבל, נציג אש"ף מוחמד עבד-אל-ראקא, בימאית הקולנוע הישראלית לשעבר סימון ביטון, המקורבת לחוגי הפלסטינים בפאריס ובימאית הקולנוע הלבנונית ראנה שאהל. במהלך המסיבה דיברו רק שני נציגים ערביים, אולם למחרת היוס פורטס גילוי-דעת שתמד ברדגרייב.